

12. po Trojici – 19.8.2018

Plášť k efódu

„*Hospodin je Král. On priodel sa velebou. Hospodin priodel a opásal sa silou, upevnil svet, aby sa neklátil. Spoľahlivé sú Tvoje svedectvá. Posvätná úcta patrí Trojmu domu na večné časy, Hospodiné“ (Ž 93).*

2 Mojžišova 28:31-35 „*Potom zhotov plášť k efódu, celý z modrého purpuru. Uprostred neho bude otvor pre hlavu. Vôkol otvoru bude tkaná obruba, otvor ako z panciera, aby sa neroztrhol. Na jeho podolku urob granátové jablká z modrého a červeného purpuru a karmazínu, aj na podolok dookola a medzi ne dookola zlaté zvončeky, takže na podolku pláštá budú dookola striedavo zlaté zvončeky a granátové jablká. Áron to bude mať na sebe pri vykonávaní služby, aby bolo počuť ich zvuk, keď bude vchádzať do svätyne pred Hospodina i keď bude vychádzať, aby nezomrel“.*

Poznáte príslovie: „kam vietor, tam plášť“ – hovorí o tých, ktorí sú nestáli vo svojich názoroch a myšlienkach a uberajú sa tam, kde sa im to práve hodí. Nedokážu pevne stáť na ničom, nedokážu byť nejakej idey verní, ale ak vidia príležitosť alebo ak je to pre nich výhodné, menia svoj postoj, svoj život, svoju vieru. Lenže je jeden plášť, ktorý slúžil výhradne na službu Bohu. Hoci treba povedať, že tí, čo ho nosili, nie vždy išli s Božím „vetrom“, nie vždy šli Božou cestou, nekonali stále podľa Božích spôsobov. Ani my to nerobíme: je v nás veľa zla a hriechu, neposlušnosti a nevery, a tak sa odkláňame od Božích ciest a ideme podľa svojich zámerov ku svojim cieľom.

Preto je dnešný text o plášti na efóde kňaza pre nás inšpiráciou a novou motiváciou v službe voči Pánu Bohu.

1. Do služby Bohu treba zapojiť všetky zmysly – viera totiž nie je iba o duchovne: hoci si to mnohí myslia, keď delia vieru od bežného života, zaradzujú ju do nedeľnej chvíle v kostole alebo hovoria o viere ako o osobnej záležitosti, ktorá prebieha v srdci. **Lenže viera, to nie je prejav, to je forma života. Tak života, ktorý prúdi z Boha k nám, ako aj toho, ktorý ide od nás k Nemu.**

V chráme sa tento život prejavoval aj tým, že človek Boha vnímal cez všetky zmysly: krása farieb a lesk zlata vplývali na zrak, vôňa kadidla a obetí pôsobila na čuch, manipulácia s náradím a nádobami v stánku sa realizovala hmatom a sluch vnímal cengot zvončekov a granátových jabĺk na plášti kňaza. Do služby Bohu sa zapájal celý človek, nerozdelený, v celej svojej bytosti. Tak ako Boh prichádzal v celej svojej nádhere, výnimočnosti a požehnaní k ľuďom, cez svoje slovo, obeť, cez skutok záchranu, tak človek prichádzal k Bohu celý, taký, aký bol.

Pri spojení s Pánom teda nejde len o akési duchovné rozjímanie, ale o to, že Bohu dávame celú svoju bytosť, svojho ducha a vieru, dušu a emócie, telo a život. **V službe Ježišovi sa má uplatniť celý človek, so všetkým, čo je a čo má. Bez toho viera nemá zmysel.** Pretože Pánovi nemôžeme oddeliť vymedzený priestor a čas. Jemu patríme, celí. Len vtedy je Mu naša služba milá, keď sa Mu v nej bez obmedzenia dávame. Preto, či sa modlíme, spievame, počúvame slovo, konáme skutky, nerobme to len tak na pol úst, ucha či rúk, ale dajme sa do toho totálne a dôsledne.

2. V službe Bohu striedať slová a skutky – kresťana musí byť počut' a vidieť: hoci niekedy si my, kresťania, myslíme, že by sme svojou vierou a názormi nemali iných otravovať, že by sme ľuďom tohto sveta mali dať pokoj s myšlienkami o Kristovi. A spoločnosť nášho kresťanského Slovenska si tiež myslí, že kresťania by mali svoju vieru prežívať a praktizovať za zatvorenými dverami svojho domu či kostola. Ale: **ak nás, veriacich, nebude počut' či vidieť, ako chceme zvestovať Krista, ako chceme kázať evanjelium? Ak budeme tichí a nepočuteľní, ak nebudeme aktívni a budeme prehliadnuteľní, ako môžeme hovoriť o záchrane v Ježišovi?**

Na plášti kňaza boli zavesené: zvonček a jablko – keď kňaz kráčal, bolo počut' cinkanie týchto ozdôb. Jeho prichádzanie a odchádzanie z chrámu upriamovalo pozornosť všetkých na kňaza, ktorý vchádzal aj vychádzal zo služby Bohu. Jednoducho: ak kňaz slúžil Bohu, všetci to počuli. Zvonček predstavoval zvesť slovom a jablko zvesť skutkom, ktoré sa majú striedať tak, ako tieto ozdoby na plášti kňaza. Služba Hospodinovi sa teda mala prejavovať a zviditeľňovať dvomi spôsobmi, neoddelene: slovom zvesti a skutkom lásky. Jedno bez druhého strácalo význam a hodnotu: zvesť bez skutku bola prázdna a skutok bez zvesti bol márný.

Tento systém sa ani po tých mnohých rokoch nezmenil. Nestačí o viere iba hovoriť, pretože nám ľudia len veľmi ťažko uveria, ak nepotvrdíme svoju dôveru v Ježiša skutkami. On sám bol Božím Synom a predsa svoje božstvo nepotvrdzoval iba vyučovaním, ale aj skutkami zázrakov, uzdravení a napokon obeť na kríži. Nestačí iba žiť dobrý život a konať skutky lásky, pretože tým by sme poukazovali iba na seba, ale nie na Ježiša. On sám bol Boží Syn a neuspokojil sa s pomocou človeku, ale zvestoval každému spasenie vierou. Jeho skutky sprevádzali Jeho slová. Jedno potvrdzovalo druhé. **Len vtedy bude aj naša služba Pánovi Ježišovi účinná a zmysluplná, ak ju budeme konať viditeľne a počuteľne: to znamená skutkom lásky, pomoci a milosrdenstva, ako aj slovom svedectva o záchrane v Ježišovi Kristovi.** Ak nabudúce budeme hovoriť o Bohu, potvrdíme to pomocou. Ak nabudúce

budeme pomáhať, nezabudnime povedať, že to robíme nielen z lásky k človeku, ale aj z lásky k Pánovi.

3. Zmyslom služby Bohu je zachovanie života – najmä večného: lebo Bohu presne o to ide: o život. Pán Boh všetko robí preto, aby nakoniec zvíťazil život. Už pri prvom hriechu vedel, že akokoľvek sa človek od Neho odkloní, aj keď sa vyberie cestou smrti, aj keď sa odvráti od Pána, **koncom všetkého tohto pozemského trápenia, východiskom zo smrti, bude život**. Na tomto fakte, na tejto viere je založené celé židovstvo aj kresťanstvo. Preto v závere opisu plášťa starozmluvného kňaza je zdôraznené: „*Aron to bude mať na sebe pri vykonávaní služby, aby bolo počuť ich zvuk, keď bude vchádzať do svätyne pred Hospodina i keď bude vychádzať, aby nezomrel*“. O tento postoj k životu má ísť aj tým, ktorí dôverujú Bohu: zachovať a podporovať ho.

Začiatkom i koncom všetkého, čo Boh robil a robí je život. Ten mal Pán Boh na mysli, keď povolával Mojžiša a Izrael na cestu z egyptského zajatia. Život mal v pláne, keď kráčali púšťou k zaslúbenej zemi. To najdôležitejšie, čo mal Pán Boh pred očami, keď dával svojmu ľudu domov, bol práve život. Hoci celý čas existovali udalosti, ľudia a možnosti, ktoré národ ohrozovali alebo obmedzovali, Pán Boh ich túžil priviesť do zaslúbenej zemi, kde s nimi mal svoje plány. Aj my žijeme vo svete, kde nás všeličo obmedzuje, ohrozuje, znemožňuje nám existenciu. Preto náš nebeský Otec poslal svojho Syna, Pána Ježiša, aby nám pomohol zvládnuť všetky prekážky na ceste za životom a tú najväčšiu – smrť – aby odstránil. Ježiš prekonal smrť, aby zachoval náš večný život v spoločenstve s nebeským Otcom, pretože len v Jeho blízkosti je život možný – tu a raz aj naveky.

Práve tento Boží cieľ: zachovanie života pre človeka, má ohromný vplyv aj na našu pozemskú existenciu. Pretože večný život musí vplývať na naše myšlienky, slová a skutky, to je cieľom viery, aby nás pozitívne ovplyvňovala. Zachovanie života v tomto svete znamená zachovanie lásky, radosti, pokoja, nádeje a dôvery. Zachovanie života na tomto svete znamená hľadanie dobra a milosrdenstva. **Ten večný život sa prenáša cez vieru do nášho každodenného života cez to, ako realizujeme Božie slovo a ako uplatňujeme našu vieru. Práve tým, ako sa prejavujeme, buď podporujeme moc smrti alebo moc života.** Našou úlohou, ako služobníkov Pána Ježiša Krista, je robiť všetko preto, aby napokon zvíťazil život. V Kristovi vyhráva život a kto Jemu verí je tiež zachovávateľom života, nielen časného, ale aj večného.

Kam veje náš plášť? S Kristovým vetrom Ducha svätého? Ak áno, potom nech dáme do služby Bohu všetko, čo sme – nech je nás vidieť a počuť – a nech všetkým, čo robíme zachovávame a uplatňujeme život. Pán Ježiš nech nám v tom svojim požehnaním a prítomnosťou pomôže. Amen.